

Pesmi.

I.

Nad samotnim poljem
kroži pozna ptica,
zvezde z lahno meglo
so zastrle lica.

V gozdu vzbuja veter
žalne melodije,
z njimi spaja duša
tožne poezije ...

II.

Temni čar njegovega obraza
v dušo sem naslikala si jaz,
pred to sliko v dolgi noči plakam
in pri svetlem dnevu sanjam jaz.

Kadar v duši sliko to zagrne
šumnega življenja kalni val —
v tihih urah spet si jo razkrijem,
klanjam se v molitvi ji do tal. —

III.

Sinoči sanjala sem jaz,
da srečna sva bilá,
zakonski da sva parček
prav lep bila midva.

O jutru pa imela sem
objokane oči,
preveč, preveč vrjela
sem jaz lažem noči.

IV.

Kako tvoja ustna drhtijo
na blelih licih mojih,
kako koprneča vsa duša
plamti v očesih tvojih!

Jaz trudno slonim ti v rokah,
zrem v tvoj obraz razvneti ...
omotljena tvoje ljubezni
hotela bi umreti!

Kristina.

Iz življenja vetrov.

Spisal Iv. Hren.

Slušal sem, ko so se razgovarjali vetrovi v svojih zategnjenih, temnih glasovih, ko so spomladi plesali po strehah, spuščali se vratolomno po dimnikih in zlobno tekali na okna mirnih ljudij. Ljudje so se jih bali kakor strahov, jaz pa sem poslušal njikove pravlјice in strmel.

Slišal sem prvo povest. Govoril je sever in dejal: »Hej, na severu, na visokem hladnem severu sem bil in še sinoči veselo ladje topil. Črvički-ljudje pa so zdihovali, molili in bogove rotili, jaz pa sem se zabaval ob njihovem trepetu in sem se jim krohotal; niti eden mi ni ušel«.

In zopet so zabučali vetrovi in zaplesali svoj blazni ples po strehah velikomestnih domov.